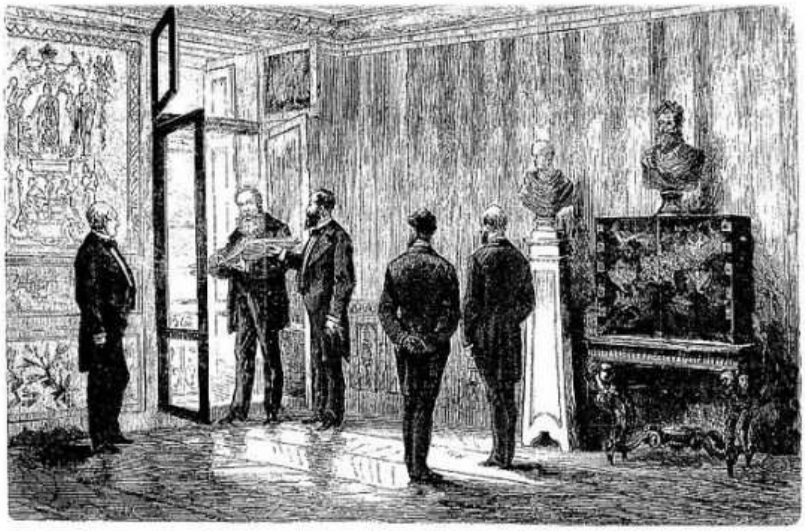
Tapınakçılar Siyonistler ve Masonlar – İkinci Kitap

Bölüm 14

Önceki Bölüm : Cagliostra

Kültür Emperyalizmi

Birinci kitabın başından beri hep şunu gördük:

Tarih boyunca Avrupa'nın neresinde bir entrika, bir karışıklık görülmüşse, Siyon Örgütü'nün onunla mutlaka bir ilişkisi var.

Bu gizli organizasyon, önceleri Tapınakçılar, sonra Rozkruacılar ve Royal Society, daha sonra da Masonluk ile bağlantı kurmuş; bu kurumların amaç ve ilkelerine yön vermiş; en azından etkilemiş ve onları birer paravana gibi kullanmaya çalışmış.

Daha önce bir ara, Siyon Örgütü'nün, yararlanmaya çalıştığı kurumlardan biri olan Masonluk ile 18. yüzyıl ortalarından sonra artık ilgilenmediğinden söz etmiştik. Çünkü Masonluk iyiden iyiye çeşitlenmiş, çok başlı olmuş, her yerde ayrı biri çıkıp, kendi tarzını yürütmeye girişmişti. Bu durum sadece federatif nitelikli büyük localarda değil, otokratik bir yapı üzerine oturtulan ritlerde de böyleydi. Üstelik Masonluk, Avrupa'nın her bir yanında bir başka türlüydü. Her mason, bu kurumu, kendine göre farklı yorumluyor, ötekinden farklı bir yöne çekiyordu. Hangisinin ne yanından tutup kullanacaksın!

Dolayısıyla, Siyon Örgütü kendisine paravana olacak başka kurumlar bulmaya yöneldi.

Ancak, 19. yüzyılın ikinci yarı ortalarında Masonluğu yine kullanmaya giriştiği görülür. Bunun, Siyonistlerin Masonluk ile bağlantılı en büyük atağı olduğu bile söylenebilir.

O konuya girmeden önce, 18. yüzyılın 19. yüzyıla bağlandığı sıralarda neler olup bittiğini gözden geçirelim.

*** * ***

1780 yılında Siyon Örgütü'nün büyük üstadı olan, daha önce adına değindiğimiz **Maximilian von Habsburg-Lorraine**, hayli geniş kültürlü, aydın, sanata çok düşkün bir kişiydi. Avrupa'da, Fransa başta olmak üzere giderek gelişmekte olan aydınlanma eylemini yakından izliyordu. Bu gidişin nereye varacağını da kestirebiliyordu. O tarihte Fransa Kraliçesi olan ablası Marie-Antoinette'i, Fransa'da büyük bir olasılıkla yakında patlak vermesi beklenebilir olaylar üzerine uyarmıştı. Fakat Marie-Antoinette'in böyle şeylerle ne ilgilendiği vardı ne de ilgileneceği. Keyfine bakıyordu. Hani tarih kitaplarında *«Ekmek bulamayanlar pasta yesin.»* dediği yazılıdır ya... Oysa devekuşu gibi kuma soktuğu kafasını oradan çıkarıp biraz çalıştırabilmiş, çevresinde neler olup bittiğine şöyle bir göz atma zahmetine katlanmış olsaydı, şunu anlardı:

Şayet Fransa'da artık yaklaştığı belli devrim önlenebilirse, krallık yerinde kalır, Lorraine ailesinin Fransa tahtını elde edebilme umudu sürerdi. Elbette Habsburg hanedanı da buna ortaktı. Böylece belki de Avusturya-Macaristan İmparatorluğu yerine *"Batı Avrupa İmparatorluğu"* gibi bir şey kurulabilirdi. Hatta belki bu Kutsal Roma İmparatorluğu'nun yeniden canlandırılmasına bile yarardı.

Sen bunları kime anlatacaksın?... Marie Antoinette'e mi?

Geçiniz!

*** * ***

Maximilian von Habsburg-Lorraine, Masonluk ile ilgisi olmadığını söylerdi.

Bir bakıma doğru sayılır ama biraz sözcük oyunu... Masonluğa girmişti. Annesi Marie-Theresa von Habsburg, Masonluğa karşıt tutumuyla, babası François de Lorraine'i bu kurumdan uzaklaştırmayı başarmış ama oğlunu engelleyememişti. Fakat Maximilian, Masonluğa pek ısınamamış, kısa süre içinde ilgisini yitirip ilişkisini de kesmişti.

Buna karşın, Masonluğa destek vermekten geri kalmadı.

Nitekim İmparatoriçe Marie-Theresa ölür ölmez, Avusturya'da Masonluk hızla serpildi. Saray çevresinde mason olmayan hemen hiç kimse kalmadı. **Antonio Salieri** ile **Wolfgang Amadeus Mozart** başta olmak üzere, Maximilian'ın özel çevresindeki dostlarının çoğu masondu. Ancak o, Siyon Örgütü'nün amaçları doğrultusunda Masonluğu kullanmaya heveslenmedi.

Fransa'da devrim ile krallığın yıkılması, Siyon Örgütü'nün büyük üstadının da Habsburg-Lorraine hanedanından oluşu, Siyonizmin emellerinin gerçekleşebilmesinde çok önemli bir fırsattı. Belki bir "karşı devrim" yapılabilir, Lorraine ya da Guise ailelerinden birinin Fransa kralı olması sağlanabilirdi.

Siyon Örgütü'nün ilk ve asal hedefi, geçmiş yüzyıllarda olduğu gibi hâlâ Fransa idi; çünkü Fransa elde edilmedikçe, Kutsal Roma İmparatorluğu'nun yeniden canlandırılabilmesi ancak bir tatlı düş olarak kalırdı. Maximilian, belki bunu Siyon Örgütü'nün gelmiş geçmiş büyük üstatlarının tümünden çok daha iyi kavrıyordu.

*** * ***

Daha önce birkaç kez değinmiş olduğumuz bir noktayı yinelemekte yarar var: Siyonizmin temel stratejisi uyarınca, tarih boyunca bu örgütün büyük üstatları, gösterdikleri etkinliklerde hep perde arkasında -kuliste- kalır, sahnede mutlaka bir başkasını oynatırdı. Bu amaçla kimi zaman asker sayılan kişiler, kimi zaman ezoterik nitelikli bir tarikatın üyeleri, kimi zaman politikacılar ve bürokratlar kullanılmıştı. Masonlar da denenmiş ama pek işe yaramadıkları görülmüştü.

Maximilian von Habsburg-Lorraine, örgütün önceki büyük üstatlarından farklı düşünüyordu. Sanatın önemini ve değerini, toplum üzerindeki etkisini çok iyi biliyordu. Bu dönemde, çağın bu değişim gösteren koşulları altında, Siyonizmin başarıya yönelebilmesi için entrika çevirmek hiçbir işe yaramazdı. Önce toplumlar elde edilmeli, sıradan insanların bile gönülleri fethedilmeliydi. Bunu sağlayabilecek olanlar da sanatçılar, düşünür ve yazarlar, bir diğer deyişle kültür adamlarıydı.

Nitekim bu nedenle, Siyon Örgütü'nün Fransa'daki aydınlanma eyleminde payı olduğu söylenebilir; özgürlük ve eşitlik gibi kavramlar işine gelmese bile.

Ancak Siyon Örgütü, bu düşünceyle Fransa'daki aydınlanma eylemini olanca gücüyle desteklerken, kantarın topuzu elden kaçmıştı. Fransa'da halk uyanınca, ülkesine ulusçuluk bilinciyle sahip çıkmaya başlamıştı.

Fakat elbette monarşiden demokrasiye, cumhuriyete ilk geçiş bir devrimle sağlanabilse de, bunun tutarlı ve kalıcı oluşu zamana bağlıydı. Her an geri dönüş olabilirdi. Nitekim Napoléon Bonaparte, kendisini yeterince güçlü görünce imparatorluğunu ilân ediverdi.

Charles Nodier

Fransa, 19. yüzyıla, imparatorluk rejimi altında girdi. Tam o sırada Maximilian von Habsburg-Lorraine öldü. Siyon Örgütü'nü, bir Fransız burjuva ailesinin henüz 21 yaşındaki oğlu Charles Nodier'e bıraktı.

Adı sadece Fransız edebiyat çevresinde ve sınırlı düzeyde bilinen Charles Nodier için *"19. yüzyıl başlarının ikinci sınıf bir öykü ve roman yazarı"* denebilir. Mesleği öyleydi. Fakat Siyon Örgütü'ne farklı bir eğilim verilmesi bakımından kendinden önceki büyük üstadın düşündüğü doğrultuda başarılı adımlar attı.

Napoléon Bonaparte, imparatorluğunun sınırlarını genişletirken, sadece askerî zafer peşinde koşan bir komutan değil, bilinçli bir kültür emperyalistiydi. İşgal ettiği hemen her ülkenin kütüphanelerini çok eski çağlarda olduğu gibi yakmıyor ama kapsamını toplayıp Paris'e götürüyordu; buna Vatikan da dahil. Vatikan'in tüm kütüphanesini sandıklara doldurtup Arsenal Kütüphanesi'ne yığdırmıştı. Herhalde niyeti, Fransa'nın, dünyanın en büyük ve en zengin kültür birikimine tek başına sahip olmasını sağlamaktı.

Kitap ve belge dolu binlerce sandık, yıllarca bir yığınak halinde kaldı. Kapaklarını açan bile olmadı. Ta ki 1824 yılında Charles Nodier ne yapıp edip, bu kütüphanenin yöneticisi olarak atanmayı başarana kadar.

Arsenal Kütüphanesi, günümüzde bile içerdiği çeşitli hermetik, okült, kabalistik ve diğer ezoterik nitelikli kitap ve belgelerinin zenginliğiyle ünlüdür. O tarihlerde bunların hepsi Charles Nodier'in ekibinin elinden geçti.

Charles Nodier, ortaya çıkardığı her şeyi sanki doğrudan kendisi yapmış gibi böbürlenmekten pek hoşlanırdı ama birçok yardımcısı vardı. Bunların arasında **Jean Baptiste Pitois** ile **Alphonse Louis Constant** adlı iki genç başta gelmekteydi. Özellikle bu iki kişinin yaptığı çalışmaların, "ezoterik kurumlar ve öğretileri hakkındaki bilgi" bakımından 19. yüzyılda başlı başına bir kültür patlaması oluşturduğu bile söylenir.

Herkesin **Eliphas Lévi** adıyla tanıdığı Alphonse Louis Constant, çok sonraki bir tarihte, 1861 yılında Paris'teki bir locada mason oldu. (O sırada 51 yaşındaydı.) Masonluğa girişi pek önemli sayılmaz ama inisiyasyon töreninden sonra yaptığı konuşmasındaki şu sözler çok ilginçtir: «Ben buraya, yitirmiş olduğunuz gelenekleri size getirmek üzere geldim; kullandığınız işaret ve simgelerle bağlantılı asal bilgileri... Size Masonluğun oluşturulmasındaki asıl amacı göstereceğim.»

Hiç kimse *"Masonluğa daha henüz girmiş olan bir kişi nasıl olur da böyle şeyler söyler?"* diye düşünmedi. Oradakilerin hepsi olmasa bile, çoğu onun kim olduğunu, yıllardan beri yaptığı çalışmaları ve yayımladığı kitapları biliyordu. Hemen o gün masonlara bu kurumdaki simgelerin Kabala'dan alınma olduğunu gösterir bir sunumda bile bulundu. Masonlar onu sessizce dinledi ama birçoğu ya hiçbir şey anlamadı, ya umursamadı ya da inanmadı.

Eliphas Lévi Masonlukta boşuna zaman harcadı. Onca yıldan beri yaptığı çalışmaların bir bölümünü Masonluğa mal edebilmek için gösterdiği çabadan başarılı hiçbir sonuç elde edemedi. Anlattıklarıyla kısmen ilgilenenler oldu ama Paris'teki localarda ve yakın çevresinde değil... Bunlar, ancak mason araştırıcı ve yazarlardan kimisinin ilgisini çekti. Bu gibi kişilerin başında 19. yüzyılın ünlü Amerikalı masonlarından, Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin tarihteki en önemli çehrelerinden biri olan **Albert Pike** sayılabilir. Bu kurumla ilgili araştırmalar yapan masonların en önemli başvuru kaynaklarından biri sayılabilecek "Morals and Dogma" *(Ahlak ve Dogma)* adlı kitabını, özellikle Eliphas Lévi'nin ileri sürmüş olduğu ilkelerden esinlenerek yazmıştı.

Eliphas Lévi, adından belli olduğu üzere Yahudi asıllı… Yanında çalışmış olduğu Charles Nodier ise, Siyon Örgütü'nün büyük üstadı olduğuna göre bir Antisemitist... Bu iki kişinin nasıl olup da anlaştığı sorulabilir.

Eliphas Lévi'nin dinsel inancı bilinemez ama yaptığı çalışmalara bakılınca, aslında bir Yahudi olmaktan çok, bir Kabalist olduğu söylenebilir.

*** * ***

Charles Nodier, kütüphanedeki sandıklarda bulduğu kitaplardan bazılarını yeniden derleyip yayımladı. Merovenjler iyle ilgili tarihsel bilgilere özenle yer ayırdı. Araştırmalarına sonradan ünlü olan birçok düşünür ve yazar katılıyordu: Victor Hugo, Honoré de Balzac, Alphonse de Lamartine, Alexandre Dumas, François René de Chateaubriand, Eugène Delacroix gibi...

Bu yazarlardan hepsinin ezoterik konularda çalışmaları vardır. Hepsi de tarih boyunca karanlıkta kalmış, saklanmasına çok uğraşılmış birçok önemli bilgiyi gün ışığına kavuşturup, insanlığa mal etmiştir. Fakat ansiklopedilerde bunlardan pek söz edilmez. Tıpkı aslında

dünyanın gelmiş geçmiş en büyük alşimistlerinden olan Isaac Newton'un sadece bir bilim adamı olarak tanıtılışı, alşimistliği bir yana, felsefi çalışmalarına hiç değinilmeden geçilişi gibi.

Artık Siyon Örgütü'nde sadece amaç değil, yöntem de önemsenir olmuştu. Charles Nodier'e göre, *"Amaç uğruna her girişim, uygulanan her yöntem geçerlidir."* tarzındaki anlayış terk edilmeli, halkın yüzyıllardan beri yoksun tutulmuş olduğu bilgileri edinmesi sağlanmalıydı. Avrupalılar Merovenjler'i tanır, bu konudaki gerçekleri öğrenirlerse, Siyonizmin ülküsü halk desteğiyle gerçekleşme yoluna girerdi. Bu ise, uzun zaman alacak, sabırlı bir çalışma yapılması demekti fakat amaca varmak için bunu göze almak gerekliydi.

Bunun bir diğer anlamı, Siyon Örgütü'nün, bundan böyle politik entrika çevirmeye son verdiğiydi.

İyi, güzel ama Charles Nodier'in öngördüğü bu tutum, ondan sonra da sürdürüldü mü acaba?

Sonraki Bölüm : Siyon Protokolleri